

konywanych pojazdami zarejestrowanymi w Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Kwotę podatku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ustala się jako iloczyn stawki 22% oraz kwoty 45 zł, w zaokrągleniu do pełnych złotych.

4. Podatek, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, może być również płacony za okresy tygodniowe, miesięczne lub roczne, jeżeli podatnik złoży takie oświadczenie w urzędzie celnym najpóźniej w dniu powstania po raz pierwszy obowiązku podatkowego. Kwotę podatku ustala się:

- 1) za tydzień — jako iloczyn stawki 22% i kwoty 136 zł, w zaokrągleniu do pełnych złotych,
- 2) za miesiąc — jako iloczyn stawki 22% i kwoty 454 zł, w zaokrągleniu do pełnych złotych,
- 3) za rok — jako iloczyn stawki 22% i kwoty 4 545 zł, w zaokrągleniu do pełnych złotych.

5. Organ celny wydaje dowód zapłaty podatku.

6. Obowiązek podatkowy w zakresie podatku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, powstaje z chwilą wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdu, o którym mowa w ust. 1, a w przypadku gdy pojazd wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez ładunku — z chwilą wyjazdu z tego terytorium z ładunkiem.

7. Zwalnia się od podatku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, usługi wykonywane:

- 1) samochodami osobowymi i kempingowymi,
- 2) samochodami służb specjalnych, w szczególności: straży pożarnej, pogotowia ratunkowego i technicznego, służby więziennej, a także samochodami urzędów celnych,
- 3) samochodami przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, pod warunkiem wzajemności, oraz misji specjalnych i organizacji międzynarodowych, korzystających z immunitetów i przywilejów dyplomatycznych,
- 4) pojazdami innymi niż wymienione w pkt 1—3, których dopuszczalna ładowność wraz z przyczepą nie przekracza 1500 kg.

§ 3. 1. Podatnicy, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, płacą podatek z tytułu świadczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usług międzynarodowego przewozu drogowego polegających na okazjonalnym przewozie osób

autobusami zarejestrowanymi za granicą — według zasad określonych w ust. 2—6 — w urzędzie celnym.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do usług przewozu osób autobusami zarejestrowanymi w krajach, które nie pobierają podatków lub opłat o podobnym charakterze od przewozów osób autobusami zarejestrowanymi w Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Kwotę podatku ustala się od każdej z podróżujących osób jako iloczyn stawki 7% i kwoty 285 zł, w zaokrągleniu do pełnych złotych.

5. Zwalnia się z obowiązku podatkowego usługi przewozu osób autobusami, które w czasie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej opuściły to terytorium w związku z realizacją programu turystycznego i tego samego dnia powróciły na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach tego samego pobytu.

6. Przewoźnik składa organowi celnemu przyjmującemu zgłoszenie celne deklarację według ustalonego wzoru w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz deklaracji wraz z dowodem zapłaty podatku jest zwracany przewoźnikowi, który jest obowiązany zachować ten dokument do momentu wyjazdu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Organ celny jest obowiązany do poboru podatków, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 i § 3 ust. 1, oraz ich wpłaty na rachunek urzędu skarbowego właściwego ze względu na siedzibę urzędu celnego, za okresy pięciodniowe, w terminie siedmiu dni po upływie każdego okresu.

§ 5. W zakresie ustalania i poboru podatku z tytułu świadczenia usług międzynarodowego przewozu drogowego, wykonywanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie stosuje się przepisów § 3—5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 109, poz. 1245 oraz z 2000 r. Nr 25, poz. 304, Nr 72, poz. 843, Nr 91, poz. 1011 i Nr 121, poz. 1296).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 8 maja 2001 r.

Minister Finansów: w z. *J. Rudowski*

462

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 maja 2001 r.

w sprawie obowiązku składania zeznań podatkowych przez podatników podatku od spadków i darowizn.

Na podstawie art. 85 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062, z 2000 r. Nr 94,

poz. 1037, Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315 oraz z 2001 r. Nr 16, poz. 166 i Nr 39, poz. 459) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podatnicy podatku od spadków i darowizn obowiązani są do składania zeznań podatkowych o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych w drodze spadku lub darowizny, z wyjątkiem darowizny ustanowionej w formie aktu notarialnego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. W zeznaniu należy wymienić rzeczy lub prawa majątkowe, nabyte w drodze spadku lub darowizny, oraz określić ich wartość.

2. Obowiązek złożenia zeznań podatkowych dotyczy również podatników, którzy nabyli prawa do wkładów oszczędnościowych na podstawie dyspozycji wkładcy na wypadek jego śmierci oraz nabyli własność rzeczy lub innych praw majątkowych przez zasiedzenie.

§ 2. 1. Zeznania podatkowe o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych w drodze spadku lub darowizny, nabyciu praw do wkładu oszczędnościowego na podstawie dyspozycji wkładcy na wypadek jego śmierci oraz nabyciu własności rzeczy lub innych praw majątkowych przez zasiedzenie należy składać właściwemu urzędowi skarbowemu w terminie miesiąca od dnia powstania obowiązku podatkowego.

2. Jeżeli darowiznę ustanowiono za granicą, zeznanie podatkowe o nabyciu własności rzeczy lub praw majątkowych należy złożyć w ciągu miesiąca od dnia, w którym sprowadzono do kraju dokument sporządzony na obszarze obcego państwa, albo od dnia dopuszczenia do obrotu w rozumieniu prawa celnego, jeżeli przedmiot darowizny sprowadzono do kraju.

3. Jeżeli osoba, która złożyła zeznanie, dowiedziała się następnie, że nabyła własność rzeczy lub praw majątkowych niewymienionych w zeznaniu, lub jeżeli wyszły na jaw okoliczności uzasadniające ustalenie zobowiązania podatkowego w kwocie wyższej od wykazanej w zeznaniu, jest ona obowiązana złożyć uzupełniające zeznanie podatkowe temu organowi, któremu złożono pierwotne zeznanie, w terminie 14 dni, licząc od dnia, w którym dowiedziała się o okolicznościach powodujących obowiązek złożenia uzupełniającego zeznania podatkowego.

§ 3. Jeżeli przedmiot opodatkowania stał się współwłasnością dwóch lub więcej podatników, mogą oni złożyć jedno wspólne zeznanie, zaopatrzone w podpisy wszystkich obowiązanych do złożenia zeznania. Jeżeli jednak miejsce zamieszkania lub pobytu niektórych spośród osób obowiązanych do złożenia zeznania jest nieznane albo jeżeli niektóre z tych osób posiadają miejsce zamieszkania lub pobytu poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, złożone łącznie zeznanie może nie zawierać podpisu tych osób, jeżeli składający zeznanie posiada ich pełnomocnictwo.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *K. J. Ners*

463

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 maja 2001 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy — Ordynacja podatkowa.

Na podstawie art. 18 § 2, art. 22 § 6, art. 28 § 3, art. 39 § 3a, art. 46 § 3, art. 48 § 3, art. 58, art. 63 § 2 pkt 1, 2 i 4, art. 67 § 3, art. 82 § 6, art. 83, art. 85, art. 87 § 5, art. 283 § 3 oraz art. 303 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062, z 2000 r. Nr 94, poz. 1037, Nr 116, poz. 1216, Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1315 oraz z 2001 r. Nr 16, poz. 166 i Nr 39, poz. 459) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Rozporządzenie określa:

- 1) właściwość rzeczową organów podatkowych w sprawach związanych ze stosowaniem ulg w zapłacie zobowiązań podatkowych,
- 2) właściwość miejscową organów podatkowych w przypadku zaistnienia zdarzenia powodującego

zmianę właściwości miejscowej w trakcie roku podatkowego,

- 3) szczegółowe zasady ustalania wynagrodzenia płatników i inkasentów,
- 4) wzór formularza oświadczenia o posiadanych nieruchomościach i przysługujących prawach majątkowych, mogących być przedmiotem hipoteki,
- 5) wzory rejestrów zastawów skarbowych, sposób prowadzenia tych rejestrów oraz wysokość opłaty za wydanie wypisów,
- 6) szczegółowe zasady naliczania odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej,
- 7) szczegółowe sposoby zaokrąglania podstaw opodatkowania, kwot podatków, odsetek za zwłokę oraz opłaty prolongacyjnej i przypadki, w których zaokrąglania się nie stosuje,
- 8) przypadki, w których składane są informacje podatkowe o umowach zawartych z nierezidentami, za-